

Αθηνών, Νίκος Σωτηριάδης, πρόεδρος της Διοικούσας Επιτροπής της ΕΤ3, Πάνος Λουκάκος, τ. Εντεταλμένος Σύμβουλος της ΕΡΤ, Προκόπης Δούκας,

δημοσιογράφος της ΕΡΤ, Δημήτρης Παπούλιας, τ. πρόεδρος του ΟΤΕ και της ΔΕΗ, Άγγελος Στάγκος, τ. Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της

ΕΡΤ, Τάκης Αθανασόπουλος, τ. πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της ΔΕΗ και Παναγιώτης Καλφαγιάννης, πρόεδρος ΠΟΣΠΕΡΤ.

«Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗΝ ΕΡΤ». ΚΑΙ ΜΕΤΑ;

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΚΑΤΣΙΜΗ

Το κλείσιμο της Ελληνικής Ραδιοφωνίας Τηλεόρασης στις 11 Ιουνίου 2013 συμπυκνώνει με τρόπο μοναδικό όλες τις πολιτικές, θεσμικές και οικονομικές πτυχές της αναδιάρθρωσης που πραγματοποιείται στην Ελλάδα σήμερα. Το μοντέλο του «ξαφνικού θανάτου» δοκιμάστηκε στον επικοινωνιακά πιο νευραλγικό χώρο, αυτόν της δημόσιας ενημέρωσης και φάνηκε ότι μπορεί να δουλέψει: το δόγμα του σοκ στο μεγαλείο του...

Επειδή όμως οι αντιδράσεις μετά το μαύρο εντός κι εκτός Ελλάδας ήταν μεγάλες, η κυβέρνηση κατάλαβε ότι ακόμη μια επίδειξη πυγμής, όπως η αποστολή των ΜΑΤ στην ΕΡΤ, θα ήταν ένας νέος κόλαφος. Έτσι, άλλαξε τακτική και απλώς περίμενε να στοιχειώσει το Ραδιομέγαρο. Να ξεχάσουν και να ξεχαστούν μέσα στην καλοκαιρινή ραστώνη του Αυγούστου, ώστε ο «ξαφνικός θάνατος» να μετατραπεί σε «αργό –αλλά σίγουρο αυτή τη φορά– θάνατο». Η στρατηγική, όμως, δεν είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα στον χρόνο που προβλέπονταν. Αν και με πολλές απώλειες, οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ συνέχισαν να δουλεύουν και να αντιστέκονται, πιστεύοντας ότι μπορούν να επηρεάσουν τις εξελίξεις, ακόμη κι αν δεν είχαν σχεδιάσει το επόμενο βήμα τους.

Από την άλλη πλευρά, τη δύσκολη –ή βρώμικη– δουλειά ανέλαβε ο Παντελής Καψής, καταξιωμένος δημοσιογράφος

Η Μαριλένα Κατσίμη εργάζεται ως δημοσιογράφος στην ΕΡΤ και είναι γενική γραμματέας της ΕΣΗΕΑ.

του πάλαι ποτέ «δημοκρατικού χώρου» και κυβερνητικός εκπρόσωπος της δεύτερης μνημονιακής κυβέρνησης. Ο κύριος Καψής δέχθηκε να είναι ο πρώτος υπουργός δημόσιας τηλεόρασης σε μια δυτική δημοκρατία χωρίς δημόσια τηλεόραση! Γιατί άραγε; Ας υποθέσουμε ότι ήταν πράγματι πρόκληση για τον κύριο Καψή να φτιάξει από την αρχή την Ελληνική Δημόσια Τηλεόραση «απαλλαγμένη από τις αμαρτίες του παρελθόντος». Η εικόνα που περνάει η κυβέρνηση είναι ότι οι αμαρτίες αυτές βάρυναν τις προηγούμενες κυβερνήσεις εξίσου με τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, οι οποίες προφανώς είχαν βρει ένα *modus vivendi* με τις ελίτ που κυβερνούσαν την Ελλάδα, οδηγώντας την ΕΡΤ στα βράχια. Αυτό όντως ίσχυε κάποτε στη δημόσια τηλεόραση. Όχι όμως στην εποχή του Μνημονίου.

Η ΕΡΤ ήταν ένας από τους λίγους δημόσιους οργανισμούς, ο οποίος εκκαθαρίστηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Τα αποτελέσματα –στα νούμερα τουλάχιστον– ήταν εντυπωσιακά. Από έλλειμμα 9 εκ. ευρώ πέρασε για πρώτη φορά στο πλεόνασμα των 60 εκ. ευρώ, ο αριθμός των εργαζομένων μειώθηκε αισθητά, καθώς και οι μισθοί αυτών που παρέμειναν. Μπήκε το πλαφόν των 4000 ευρώ μεικτά για διευθυντές και «εκλεκτούς». Έγιναν μεν και προσλήψεις «ημετέρων» αλλά σε λογικό βαθμό, ώστε να μην προκαλούν. Κόπηκαν οι εξόφθαλμες σπατάλες, ενώ το 25% των εσόδων από το ανταποδοτικό τέλος διατίθεται πλέον για την ενίσχυση εναλλακτικών μορφών

ενέργειας, που καμία σχέση δεν είχαν με την ΕΡΤ. Και το πιο σημαντικό: ανέβηκε η τηλεθέαση και η ΝΕΤ έγινε ανταγωνιστική, με αποκορύφωμα τις επιδόσεις της στις εκλογές του 2012.

Χαρακτηριστική είναι η αντιπαράθεση μεταξύ του τότε υπουργού Επικρατείας Παντελή Καψή στη Βουλή και του αρμόδιου τομεάρχη της ΝΔ Σίμου Κεδίκογλου, τον Μάρτιο του 2012, για το «σημαντικό νοικοκύρεμα» στην ΕΡΤ. Κανείς δεν μπόρεσε, όμως, να πείσει τον κ. Κεδίκογλου, ο οποίος μαινόταν κατά της συρρίκνωσης της ΕΡΤ, επέμενε στις καταγγελίες για σκανδαλώδεις συμβάσεις και αμφισβητούσε την ανεξαρτησία και τα αξιολογικά κριτήρια. Είχε δίκιο. Τα σκάνδαλα, όμως, που έγιναν επί των ημερών του κ. Κεδίκογλου ως κυβερνητικού εκπροσώπου, συγκρίνονται μόνο με τις χειρότερες στιγμές της προμνημονιακής ΕΡΤ. Οι προσλήψεις ημετέρων παρά την οικονομική κρίση, έβγαζαν μάτι. Δεκάδες άνθρωποι προσλήφθηκαν με μισθούς διπλάσιους από τον μέσο όρο των υπαλλήλων, οι περισσότεροι από τους οποίους δεν πατούσαν το πόδι τους στο Ραδιομέγαρο. Μεικτές παραγωγές, κρούσματα λογοκρισίας με θύματα παρουσιαστές, κανονική προπαγάνδα υπέρ της Κυβέρνησης και γενικότερα απαξίωση της κρατικής τηλεόρασης με κατακόρυφη πτώση στην τηλεθέαση, είναι λίγα από τα «έργα» της νέας διοίκησης της ΕΡΤ. Ήταν τέτοια η κακοδιαχείριση στα οικονομικά, που ενώ η διοίκηση παρέλαβε πλεονασματικό προϋπολογισμό, μέσα σε 6 μήνες δεν

μπορούσε να μας πληρώσει ούτε τις υπερωρίες.

Οι εκπρόσωποι των εργαζομένων και τα σωματεία αντέδρασαν με τον γνωστό τρόπο: απεργία. Δύο μήνες πριν πέσει το μαύρο, οι δημοσιογράφοι έκαναν απεργία τα Σαββατοκύριακα καταγγέλλοντας τα σκάνδαλα, ενώ ταυτόχρονα έγινε μεγάλη κινητοποίηση για να ενημερωθεί ο κόσμος σχετικά με τα αίτια της απεργίας. Έγιναν προσπάθειες –και μέσω προσωπικών γνωριμιών με συναδέλφους δημοσιογράφους– να παίξει το θέμα και στα ιδιωτικά μέσα, πολλοί λίγοι όμως μπόρεσαν να το «περάσουν» από τους αρχισυντάκτες τους. Ετοιμάστηκαν φάκελοι με όλα τα στοιχεία και μοιράστηκαν σε βουλευτές. Διοργανώθηκε συνέντευξη τύπου. Το θέμα της ΕΡΤ ακούστηκε τελικά κυρίως από συγκεκριμένες εφημερίδες, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και διάφορα μπλογκς και ιστοσελίδες. Όχι όμως στον βαθμό που θα επιθυμούσαν οι εργαζόμενοι, στην ευρύτερη κοινωνία. Αν και υπήρχε το βήμα, η επικοινωνία του πραγματικού προβλήματος «ΕΡΤ» στον κόσμο ήταν περιορισμένη. Πάρα ταύτα, οι κινήσεις των εργαζομένων εξόργισαν την κυβέρνηση. Λίγο οι απολύσεις που έπρεπε να γίνουν, λίγο ότι δεν μπορούσαν να ελέγξουν την ΕΡΤ, λίγο οι δημοσκοπήσεις που έδειχναν ότι μεγάλη μερίδα της κοινής γνώμης πίστευε ότι η ΕΡΤ αποτελείται από αργόσχολους υπαλλήλους και διεφθαρμένους συνδικαλιστές σε συνδυασμό με την αυταρχικότητα και την ιδεοληψία της επικοινωνιακής ομάδας του κυρίου Σαμαρά και το κακό έγινε.

Είναι η ζημιά ανεπανόρθωτη? Ακόμη και να ήθελε ο κύριος Καψής δεν μπορεί να σώσει την τιμή της Δημόσιας Τηλεόρασης για τους εξής λόγους:

1. Η Δημοκρατία κοστίζει

Ο υφυπουργός Δημόσιας Ραδιοτηλεόρασης θέλει να μεταρρυθμίσει την ΕΡΤ, στα πρότυπα άλλων δημοσίων δικτύων, όχι όμως δυτικοευρωπαϊκών. Ας μην ξεχνάμε πως η ευρωπαϊκή κουλτούρα της δημόσιας ραδιοφωνίας και τηλεόρασης αποτελεί εξαίρεση στον παγκόσμιο χάρτη: νησίδα ποιότητας, κοινωνικής ευθύνης, αισθητικής και δημοκρατίας. Και ως τέτοια κοστίζει. Η νέα ελληνική δημόσια ραδιοτηλεόραση φυσικά δεν θα είναι έτσι. Διότι όλα αυτά έγιναν (και) για να κοστίζει ακόμη λιγότερα από ό,τι η ΕΡΤ, τη στιγμή που το ανταποδοτικό τέλος που πλήρωναν οι Έλληνες ήταν το πιο φθηνό σε όλη την Ευρώπη μετά τη Μάλτα!

2. Η ΝΕΡΙΤ δεν εγγυάται την ανεξαρτησία της δημόσιας τηλεόρασης

Το μεγαλύτερο πρόβλημα του νόμου για τη ΝΕΡΙΤ είναι ότι, ενώ όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση, η «αμαρτωλή ΕΡΤ» έκλεισε μεταξύ άλλων επειδή δεν ήταν ανεξάρτητη, τώρα κατά την πρώτη εφαρμογή του νόμου, το Εποπτικό Συμβούλιο που θα ελέγχει τα πάντα στον νέο φορέα διορίστηκε από υπουργούς της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και θα μπορεί να έχει διάρκεια έως και 12 χρόνια! Ο κύριος Καψής επαίρεται ότι ακολουθείται το μοντέλο του BBC. Στη Βρετανία, το αντίστοιχο εποπτικό συμβούλιο (trustees) διορίζεται από την ίδια τη βασίλισσα! Όμως η παράδοση ανεξαρτησίας του Τύπου στη Βρετανία δεν θυμίζει σε τίποτα την Ελλάδα, όπως και η ΝΕΡΙΤ δεν θα θυμίζει σε τίποτα το BBC!

3. Αλυσίδα παρανομιών στη Δημόσια Τηλεόραση

Ο ενδιάμεσος φορέας (ΔΤ) είναι εν τη γενέσει του παράνομος. Αυτό ισχυρίζονται έγκριτοι συνταγματολόγοι, όπως ο Νίκος Αλιβιζάτος (εμπνευστής του νομοσχεδίου Μόσιαλου για μεταρρυθμίσεις στην ΕΡΤ, πάνω στο οποίο βασίστηκε το ν/σ για τη ΝΕΡΙΤ). Το μεταβατικό στάδιο είναι αντισυνταγματικό και παράνομο και για τον λόγο αυτό μάλιστα πολλοί άνθρωποι που είχαν ταχθεί υπέρ των «μεταρρυθμίσεων» στην ΕΡΤ δεν δέχθηκαν να βοηθήσουν στο εγχείρημα της ΔΤ· διότι απλώς το εγχείρημα αυτό είναι απολύτως έωλο.

Η άποψή μου είναι ότι ο κύριος Καψής ως υφυπουργός για τη δημόσια ραδιοτηλεόραση θα μπορούσε να προχωρήσει στον νέο φορέα και όχι να εγκλωβιστεί στην εμμονή της κυβέρνησης να συνεχίζει την αλυσίδα των παρανομιών με τη ΔΤ, αδιαφορώντας πλήρως για την αρχή της νομιμότητας προς ικανοποίηση τάχα της απόφασης του Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου. Έτσι, θα λυνόταν το πρόβλημα και το κράτος θα γλύτωνε και 100 εκ. ευρώ από τις αποζημιώσεις! Η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας έδινε τη δυνατότητα στην Κυβέρνηση να αναδιπλωθεί χωρίς να εμφανιστεί ηττημένη. Θα κρατούσε μεταβατικά την ΕΡΤ ανοιχτή, μέχρι να αποφασίσει επιτέλους τι θέλει να κάνει. Αν το έκανε αυτό, όσο και να διαφωνούσε κανείς με τη νέα ραδιοφωνία και τηλεόραση, θα ήταν εντελώς διαφορετική η νομιμοποίησή της.

Η νομικά ανυπόστατη ΔΤ άφησε απολύτως έκθετους τους εμπνευστές της τόσο ως προς τον χρόνο έναρξης της

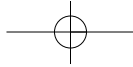
λειτουργίας της (δύο μήνες μετά την απόφασή του ΣτΕ), ως προς την ποιότητα του προγράμματός, αλλά και κυρίως εξαιτίας των διαδικασιών μέσω των οποίων ιδρύθηκε και στελεχώθηκε. Η ανομία και η τσαπατσουλιά, λοιπόν, διορθώθηκε με χειρότερες ανομίες και τσαπατσουλίες: ο διαγωνισμός για τη στελέκωση έγινε ταυτόχρονα με τη λειτουργία της τηλεόρασης, οι πρώτοι δημοσιογράφοι και τεχνικοί παρέχουν τις υπηρεσίες τους στο ελληνικό δημόσιο χωρίς συμβάσεις, τα τηλεφώνω μεταξύ των εν δυνάμει υποψηφίων και της πολιτικής ηγεσίας είχαν ανάψει για τα καλά, οι προϋποθέσεις διαφάνειας για την ηλεκτρονική ανάρτηση της λίστας των επιτυχόντων δεν τηρήθηκαν και αυτά είναι μόνο ενδεικτικά σημεία του καταλόγου του θεσμικού αλλά και ηθικού ευτελισμού: μια παρωδία νομιμότητας σε συνδυασμό με μια ανήθικη στρατηγική που σκοπό έχει να δικάσει και να εξευτελίσει τους εργαζόμενους. Και όλα αυτά, διότι η κυβέρνηση Σαμαρά, στην οποία ανήκει ο κ. Καψής, έχει ολοκληρωτικά προσχωρήσει σε μια αντίληψη πολιτικής που θυμίζει Τζωρτζ Μπους «ή είσαι φίλος μας ή εχθρός μας».

Μικρές νίκες

Οι πρώην εργαζόμενοι της ΕΡΤ, που είτε με το κεφάλι σκυμμένο από άγχος και ανασφάλεια είτε για να τα έχουν καλά με την εξουσία έκαναν αίτηση στο μεταβατικό σχήμα αντιμετωπίστηκαν από λίγους (ευτυχώς) ως «δηλωσίες», χαρακτηρισμός απαράδεκτος που ξυπνάει άσχημες μνήμες και αποδοκιμάστηκε στις γενικές συνελεύσεις των δημοσιογράφων. Η διαίρεση του σώματος των εργαζομένων είναι γεγονός. Ωστόσο, πολλοί από τους συναδέλφους μας έχουν μετανιώσει που πήγαν στη ΔΤ. Δεν είναι και το πιο ευχάριστο να περνάς από αστυνομικό έλεγχο για να πας στη δουλειά σου. Να νιώθεις ότι έχεις προδώσει τον αγώνα, αλλά να μην μπορείς να κάνεις αλλιώς γιατί έχει υποστεί τεράστια πίεση από συναδέλφους, οικογένεια, φίλους...

Μια νίκη για τους εργαζόμενους στην ΕΡΤ είναι ότι υπάρχουν συνάδελφοι που έκαναν αίτηση αλλά δεν πήγαν στη ΔΤ και γυρίζουν στο Ραδιομέγαρο. Η επιστροφή τους μας γεμίζει τις «μπαταρίες», όπως και πλήθος κόσμου που δήλωσε και πάλι δυναμικό παρών στις συναυλίες για τους 3 μήνες από το μαύρο στην ΕΡΤ, στην Αθήνα αλλά και στην περιφέρεια.

Μια ακόμη νίκη της ΕΡΤ, ήταν η δέσμευση σύσσωμης της αντιπολίτευσης ότι δεν πρόκειται να στέλνει στελέχη της

στα πολιτικά πάνελ του μεταβατικού φορέα. Η στάση αυτή προκάλεσε την αντίδραση του αρμόδιου υπουργού που έκανε λόγο για «αντιδημοκρατική συμπεριφορά», γεγονός που δείχνει πως όντως η λειτουργία της ΕΡΤ στην Αγία Παρασκευή ενοχλεί ακόμη πολύ και δημιουργεί μεγάλους τριγμούς και πως μια απλή παράταση στον βίο της αρκεί για να τσιτώσει τα νευρά των ιθυνόντων, ώστε να

χάνουν την ψυχραιμία τους. Όταν όμως δεν ενδιαφέρονται να κυβερνήσουν με συναινέσεις, ο κάθε συμβιβασμός φαίνεται ήττα. Αυτό είναι το αδιέξοδο στο οποίο έβαλαν τη δημόσια τηλεόραση στην Ελλάδα, εμάς και τους ίδιους.

Αυτή είναι η δύναμη και η αδυναμία μας. Όπως και να καταλήξουμε τελικά, αυτό που συμβαίνει τους 3 τελευταίους μήνες στην ΕΡΤ είναι ένα πραγματικό εγ-

χείρημα αυτοδιαχείρισης, μακριά από τις τετριμμένες συνδικαλιστικές κορώνες αυτών που απλώς παλεύανε χρόνια τώρα να κρατήσουν τα κεκτημένα του κάθε φορέα. Διότι η εκπομπή σήματος από το Ραδιομέγαρο, την ΕΤ 3, τους περιφερειακούς σταθμούς, παρά τα υπαρκτά προβλήματα και τις αδυναμίες, είναι μια προσπάθεια που αξίζει. Ένας έντιμος αγώνας.

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΓΚΕΖΙ: ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΗΓΕΜΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΕΡΝΤΟΓΑΝ

ΝΙΚΟΣ ΜΟΥΔΟΥΡΟΣ

Η αντίσταση του πάρκου Γκεζί (Gezi), όπως έμειναν γνωστές οι μαζικές κινητοποιήσεις του Ιουνίου 2013 στην Τουρκία, αποτελεί πλέον ένα από τα σημαντικότερα σημεία καμπής στην ιστορία του σύγχρονου τουρκικού κράτους και ιδιαίτερα των αντιπαράθεσεων για τον εκδημοκρατισμό της χώρας. Όπως και άλλα ιστορικά γεγονότα στην Τουρκία, ο αντίκτυπος της αντίστασης του Γκεζί φαίνεται να σηματοδοτεί νέες κοινωνικές ανακατατάξεις. Οι κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας ενάντια στην κυβέρνηση του Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ), τον περασμένο Ιούνιο, έφεραν μαζί τους αιτήματα και διεκδικήσεις προηγούμενων διαδηλώσεων μικρότερης έκτασης. όμως, η μαζικότητα, το περιεχόμενο των διεκδικήσεων και οι δημιουργικοί τρόποι έκφρασής τους στον δημόσιο χώρο, έδω-

σαν την αίσθηση ότι κάτι σημαντικό συμβαίνει στην Τουρκία.

Τα «υπόγεια ρεύματα» που αναδείχθηκαν μέσα από την τουρκική κοινωνία, αποτελούν μια νέα πρόκληση αναστοχασμού της Τουρκίας και της πολιτικής της εξουσίας. Αποτυπώνουν εκ νέου την ανάγκη αποκωδικοποίησης και κατανόησης της Τουρκίας των αντιθέσεων, αλλά και της «Τουρκίας του Ερντογάν» που μέχρι πρόσφατα τουλάχιστον ξεπρόβαλλε ενώπιόν μας χωρίς καμιά αντιπολίτευση. Ο τρόπος με τον οποίο η κυβέρνηση αντιμετώπισε τις κινητοποιήσεις, το πολιτικό πρόγραμμα που ανέπτυξε, οι αιτίες και οι αφορμές πίσω από το κύμα διαμαρτυριών, καθώς και ο ιδεολογικός χαρακτήρας των πρωταγωνιστών του δρόμου, συνιστούν μικρά αλλά καθοριστικής σημασίας κομμάτια της προαναφερθείσας πρόκλησης. Οι «σεισμικές δονήσεις» που άφησαν πίσω τους οι διαμαρτυρίες είναι τέτοιες που έστω και αν δεν δημιουργήσαν ανατρεπτικές δυναμικές, εντούτοις διεκδικούν την κατάργηση του μονοπώλιου του «νέου» από την κυβέρνηση του ΑΚΡ. Διότι είναι γεγονός ότι το «νέο» στην Τουρκία, την τελευταία δεκαετία, ήταν μια υπόθεση μονοδιάστατη και σχεδόν απόλυτη. Το «νέο» ήταν ζήτημα διεκδίκησης του Ερντογάν και του κόμματός

του. Μετά το Γκεζί, το «νέο» φαίνεται να έχει ένα άλλο σημαντικό πόλο που ήρθε για να αμφισβητήσει όλα τα προηγούμενα: αμφισβητεί την ιδεολογική μονοκρατορία του ισλαμικού χώρου, απαιτεί την ανατροπή του ισλαμικού πατερναλισμού, αλλά την ίδια στιγμή αποστασιοποιείται και καταγγέλλει την παλιότερη κεμαλική έκδοση του αυταρχισμού.

Επομένως, η πρόκληση της κατανόησης των πρόσφατων γεγονότων στην Τουρκία, επιβάλλει την αποστασιοποίηση του παρατηρητή από τα αναχρονιστικά ερμηνευτικά σχήματα «κεμαλισμός εναντίον Ισλάμ». Ενώπιον τέτοιων αλλαγών, η πρόκληση της όσο το δυνατό πληρέστερης κατανόησης απαιτεί επιτακτικά την ενεργοποίηση μιας ολιστικής προσέγγισης που θα αναδεικνύει αθέατες πτυχές των κοινωνικών δυναμικών στη χώρα.

Η «δημοκρατία του έθνους-millet»: Μια δύσκολη υπόθεση

Το 1994, ο Ερντογάν, δήμαρχος τότε της Κωνσταντινούπολης, απαγόρευσε το σερβίρισμα αλκοόλ σε μια έκθεση ζωγραφικής που φιλοξενήθηκε σε αίθουσα του Δήμου. Αργότερα, ο δημοσιογράφος Αλπέρ Γκιουρμούς (Alper Gönüş) τον ρώτησε για το περιστατικό και ο μελλοντικός πρωθυπουργός απάντησε ως εξής:

Ο Νίκος Μούδουρος διδάσκει στο Τμήμα Τουρκικών και Μεσανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Κύπρου. Είναι επίσης μέλος του Επιστημονικού Συμβουλίου του Ινστιτούτου Ερευνών «Προμηθέας». Πρόσφατα εκδόθηκε το βιβλίο του με τίτλο Ο μετασχηματισμός της Τουρκίας. Από την κεμαλική κυριαρχία στον «ισλαμικό» νεοφιλελευθερισμό (Αθήνα 2012).

